

FERENC PÁPA ÜZENETE A BETEGEK XXVI. VILÁGNAPJÁRA
2018. február 11.

Mater Ecclesiae (Egyház Anyja): „Asszony, nézd, a fiad!’... ‘Nézd, az anyád!’.
Attól az órától fogva házába fogadta a tanítvány...” (Jn 19, 26-27)

Kedves Testvérek!

Az Egyháznak mindig megújuló erővel folytatnia kell a betegek és a róluk gondoskodók szolgálatát, hűségesen az Úr megbízásához (vö. *Lk 9,2-6; Mt 10,1-8; Mk 6,7-13*) és követve Alapítója és Mestere ékesszóló példáját.

Ebben az évben a Betegek Világnapjának témáját a keresztre felfeszített Jézus szavai adják, amelyekkel édesanyjához, Máriához és Jánoshoz fordul: „Asszony, nézd, a fiad!’... ‘Nézd, az anyád!’. Attól az órától fogva házába fogadta a tanítvány...” (*Jn 19, 26-27*).

1. Az Úrnak ezek a szavai rávilágítanak a keresztszertériumának lényegére. A keresztszert nem reménytelen tragédia, hanem az a hely, ahol Jézus megmutatja dicsőségét és ránk hagyományozza szerető végakarát, amely a keresztes közösség és minden tanítvány életének alapszabályává válik. Jézus szavai elsősorban *Szűz Mária édesanyjai hivatásának eredetét jelentik az egész emberiség felé*. Ő különösen is Fia tanítványainak lesz az édesanyja ekkor, és gondoskodik róluk és kíséri útjukat. És jól tudjuk, hogy az anyai gondoskodás a gyermekei felé magában foglalja nevelésük anyagi és lelki oldalát is. A keresztszert kimondhatatlan fájdalommal keresztszertülő Mária lelkét (vö. *Lk 2,35*), de nem teszi benuálttá. Éppen ellenkezőleg, mint az Úr édesanyja az odaadás új útjára lép. A keresztesen Jézus gondoskodik Egyházáról és az egész emberiségről. Mária arra hivatott, hogy vegye ki részét ebből a gondoskodásból. Az Apostolok Cselekedetei, amikor beszámol a Szentlélek pünkösdi nagy kiadásáról, megmutatja azt is, hogy Mária hozzálátott e feladatának teljesítéséhez az Egyház első közösségében. S ennek a feladatnak soha nincs vége.

2. A szeretett tanítvány, János, az Egyházat, a messiási népet jelképezi. Az ő feladata, hogy *elismerje Máriát saját édesanyjának*. Ebben a elismerésben benne van az is, hogy befogadja őt, szemlélje benne a tanítványi lét mintáját és azt az anyai hivatást is, amit Jézus rábízott mindazokkal a gondokkal és tervekkel, amelyek együtt járnak ezzel. Ő az Édesanya, aki létre segíti és szereti gyermekeit, akik Jézus parancsának megfelelően képesek szeretni. Így Mária édesanyjai hivatása, minden gyermeke iránti gondoskodása átszáll Jánosra és az egész Egyházra. A tanítványok teljes közössége részesül Mária anyai hivatásából.

3. János, mint olyan tanítvány, aki mindenben osztozott Jézussal, tudja, hogy a Mester *minden embert el akar vezetni az Atyával való találkozásra*. Tanúságot tud róla tenni, hogy Jézus sok olyan emberrel találkozott, akik betegek voltak lelkükben, mert szívük göggel volt telve (vö. *Jn 8,31-39*) és olyanokkal, akik testükben voltak betegek (vö. *Jn 5,6*). Ő mindenkinek nyújtotta irgalmát és megbocsátását, a betegeknek fizikai gyógyulást is, mint az Isten országa túláradó életének jelét, ahol minden könnyet letörölnek majd. Máriához hasonlóan a tanítványok nem csak arra kaptak meghívást, hogy gondoskodjanak egymásról. Tudják ugyanis, hogy Jézus Szíve kivétel nélkül mindenki előtt nyitva áll. Az Isten országának Evangéliumát mindenki számára hirdetni kell és a kereszteseknek szeretettel kell fordulniuk mindenkihez, aki segítséget szenved, egyszerűen azért, mert személyek, Isten gyermekei.

4. *Az Egyháznak a segítséget szenvedők és betegek iránti anyai hivatása* a kétezer éves története során konkrét formákat öltött, egy sor gazdag kezdeményezésben, amellyel a betegek felé fordult. Elkötelezettségünk történetét nem szabad elfelednünk; ma is folytatódik szerte a világban. Azokban az országokban, ahol létezik elégséges közegészségügy, a katolikus szerzetesrendek, az egyházmegyék és kórházaik munkája nem merül ki abban, hogy magas színvonalú orvosi tevékenységet végeznek, hanem arra is törekednek, hogy a gyógyítási folyamat középpontjába az emberi személyt helyezték, tudományos kutatásaikat az élet és a keresztes erkölcsi értékek

tisztelete jellemzi. Azokban az országokban viszont, ahol nem elégségesek vagy egyáltalán nincsenek egészségügyi rendszerek, azért dolgozik az Egyház, hogy mindazt nyújtani tudja az embereknek, ami egészségük érdekében lehetséges, hogy megszüntesse a gyermekhalandóságot és legyőzze a széles körben elterjedt bizonyos betegségeket. Mindenütt azon van, hogy legalább gondoskodást nyújtson, ott is, ahol a gyógyítás nem lehetséges. Az Egyház képe, mint „tábori kórház”, ahova befogadnak mindenkit, akiket megsebzett az élet, nagyon kézzelfogható valóság, hiszen a világ egyes tájain csak a misszionáriusok és egyházmegyék kórházai nyújtják a szükséges gondoskodást a nép számára.

5. Az emlékezés a betegek szolgálatában töltött hosszú időre öröme ad okot a keresztény közösségnek és főként azoknak, akik a jelenben végzik ezt a szolgálatot. Ám a múltra főképpen azért tekintünk, hogy most gazdagodjunk belőle. Tanulnunk kell belőle: a betegek szolgálatára létrehozott intézmények számos alapítójának életáldozatig is elmenő nagylelkűségéből; abból a szeretetből fakadó találékonyságból, ami az évszázadok során létrejött kezdeményezéseket jellemezte; az elkötelezett kutatásból, amely a betegek számára újabb és megbízható gyógymódokat keres. A múltnak ez az öröksége segít bennünket abban, hogy megtervezzük a jövőt. Például abban, hogy megőrizzük a katolikus kórházakat az anyagiasságtól, amely az egész világon az egészségügyet a piac részévé teszi, s így végül kizárja a szegényeket. Az okos szervezés és a szeretet azt kívánja meg, hogy a beteg személy méltóságát tartsák tiszteletben és mindig ez álljon a gyógyítás középpontjában. Ezeket az elveket kell követnie azoknak a keresztényeknek is, akik állami intézményekben dolgoznak, és akiknek szolgálatukkal az Evangéliumról kell hiteles tanúságot tenniük.

6. Jézus Egyházára hagyta gyógyító hatalmát:

„Akik hisznek, azokat ezek a jelek fogják kísérni: [...] ha betegekre teszik a kezüket, azok meggyógyulnak” (Mk 16,17-18). Az Apostolok Cselekedeteiben olvassuk a Péter (vö. *ApCsel* 3,4-8) és Pál (*ApCsel* 14,8-11) által végbevitt csodák leírását. Jézus adományának megfelel az Egyház feladata, amely tudja, hogy ugyanazzal a gyengéd és együttérző tekintettel kell a betegekre néznie, mint az Úrnak. Az egészségügyben végzett lelkipásztori munka szükséges és lényegi feladat marad és az is fog maradni mindig, amelyet megújult lendülettel kell végezni az egyházközségi szinttől a legkiválóbb egészségügyi központokig mindenütt. Nem feledkezhetünk itt el arról a gyengédségről és kitartásról, amellyel számos család gondoskodik tulajdon gyermekéről, szüleitől, rokonairól, akik krónikus betegségben vagy súlyos fogyatékos állapotban szenvednek. A családon belül végzett gondoskodás az emberi személy iránti szeretetről szóló rendkívüli tanúságtétel, megfelelő elismerés jár érte és megfelelő intézkedésekkel támogatni is szükséges azokat. Így ebben az egyházi küldetésben részt vesz minden orvos és ápoló, pap, szerzetes és önkéntes, a családtagok és mindazok, akik betegekről gondoskodnak. Olyan közös felelősség ez, amely gazdagítja hétköznapi szolgálatunk értékét.

7. Szűz Máriára, a gondoskodó szeretet édesanyjára bízunk mindenkit, aki testében vagy lelkében beteg, hogy támogassa őket reménnyel. Azt is kérjük tőle, hogy segítsen befogadó emberré válnunk beteg testvéreink irányában. Az Egyház jól tudja, hogy különleges kegyelemre van szüksége ahhoz, hogy megfelelően evangéliumi szolgálatának a betegekről való gondoskodásban. Ezért imádkozzunk mindnyájan együtt az Úr édesanyjához kitartó könyörgéssel, hogy az Egyház minden tagja megélje szeretettel az élet és az egészség szolgálatára szóló hivatását. Szűz Máriát kérjük a Betegeknek ezen a XXVI. Világnapján: segítsen a betegeknek, hogy szenvedéseiket az Úr Jézussal közösségen éljék meg, és támogassa azokat, akik gondoskodnak róluk. Mindnyájukra, a betegekre, az egészségügyi dolgozókra és az önkéntesekre is szívből adom apostoli áldásomat.

Vatikán, 2017. november 26., Krisztus Király ünnepén

FERENC